

γαυγέα, ὀδηγοῦντα κάρρον φορτωμένον σίδηρον. Ὁ κ. Γλάδστων περιπατῶν εἰς τὸ πλάγι του ἤρχισε νὰ τῷ ὁμιλῇ.

«Πόσον πληρώνεσαι τὸν τόννον δι' ἀγώγιον;» τὸν ἠρώτησεν.

«Ἐξ σελίνια καὶ ἕξ πένναις.» ἀπεκρίθη ὁ καρραγωγεὺς.

«Καὶ πόσον τόννων εἶναι τὸ φορτίον σου ἐκεῖ;»

«Ἐνα καὶ ἡμισυ τόννων.»

«Καὶ ἡ φορὰ σου πόσα σὲ κοστίζει;»

«Κάπου δεκατρία σελίνια τὴν ἑβδομάδα.»

Εἶχον φθάσει πλέον εἰς ἓνα ὑψωμα, τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ ἀνέλθῃ τὸ κάρρον.

«Καὶ πῶς θὰ ἀναιάσῃς τόσον βάρος εἰς τόσον ἀνήφορον δρόμον;»

«Θὰ βάλω τὸν ὄμο μου ἴσῃν ῥόδα καὶ σιγὰ σιγὰ θὰ τὸ ἀναιάσω μετὰ τὸ ἄλογό μου.»

«Θὰ σὲ βοηθήσω,» εἶπεν ὁ Γλάδστων· καὶ οὕτω λοιπὸν, αὐτὸς ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, καὶ ὁ καρραγωγεὺς ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔσπρωξαν τὸ κάρρον εἰς ὄλον τὸ διάστημα τοῦ ἀνηφόρου μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ὑψώματος. Ἐκεῖ σταματᾷ τὸ κάρρον, ὁ δὲ καρραγωγεὺς σφογγίζων τὸ μέτωπόν του λέγει· «Μὰ τὴν ἀλήθεια, σὺ κ' ἐγὼ τὸ καταφέραμε ἴσῃν δευτέρου ἄλογο!»

«Ἀξιόλογα,» ἀπεκρίθη ὁ κ. Γλάδστων. «Δὲν εἰξέω ὅμως πῶς θὰ ἤσθάνετο τὸ ἄλογον, ἀλλ' ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι τὰ ἰδικά μου σκέλη ἐκόπησαν. Εἰμπορεῖς πλέον μόνος σου νὰ ἐξακολουθήσῃς; Καλὰ λοιπὸν, χαῖρε.» Καὶ ἀπεμακρύνθη.

«Ἦρα σου καλὴ καὶ εὐχαριστῶ,» εἶπεν ὁ καρραγωγεὺς, ἑτοιμαζόμενος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, ὅτε κάποιος ἐκ τῶν παρισταμένων τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ εἶπε.

«Εἰξεύρεις ὅτι αὐτὸς ὅπου σὲ ἐβοήθησεν ἦτο ὁ κ. Γλάδστων;»

«Μπᾶ!» ἀνεφώνησεν ἐκεῖνος. «Καὶ γὰρ ἐνόμιζα πῶς ἦτο κανέναν γεωργός!... Τί θὰ λέγῃ τώρα γὰρ μένα — ὅπου οὕτε «Κύριον» τὸν εἶπα, οὕτε τίποτε!»

Ὁ κ. Γλάδστων ἀγαπᾷ τὴν δενδροκομίαν καὶ μόνος του κόπτει μετὰ τὴν ἀξίνην του διὰ τὰ δένδρα τῶν δασῶν του, τὰ ὅποια χρειάζονται νὰ ἀποκοποῦν. Μίαν ἡμέραν ἐνῷ περιεπάτει εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους του μετὰ τὴν ἀξίνην ἐπὶ τοῦ ὄμου, εἶδε νὰ πλησιάζῃ ἄλλος τις καρραγωγεὺς, ὁ ὅποιος τῷ ἐφώνησε νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ καταιάσῃ ἐν βαρέλιον ζύθου, τὸ ὅποιον εἶχε παραγγεῖλαι νὰ ἀφήσῃ εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς δημοσίας ὁδοῦ, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς χωρικὸς νὰ τὸ παραιάσῃ.

«Ἐλα βλάμη,» τῷ λέγει «ἔλα βοηθήσέ με νὰ καταιάσω αὐτὸ τὸ βαρέλι.»

Ὁ κ. Γλάδστων χωρὶς διόλου νὰ δισταῖ τὸν ἐβοήθησε νὰ τὸ θέσῃ κατὰ γῆς.

«Ἐλα, τώρα γέρο παλληκαρά μου,» εἶπεν ὁ καρραγωγεὺς «πᾶμε εἰς τὴν ταβέρνα νὰ σε κεράσω ἀπὸ τὸ καλλίτερο!»

«Εὐχαριστῶ,» ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μειδιῶν. «Σὲ ἐβοήθησα προθύμως καὶ δὲν θέλω τίποτε,» καὶ ἐξηκολούθησε τὸν περίπατόν του.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ χωρικὸς, τὸν ὅποιον περιέμενε καὶ ὅστις εἶχε προφθάσει νὰ ἴδῃ τὸ συμβάν, ἐπλησίασε τὸν καρραγωγέα καὶ τὸν ἠρώτησε, ἂν εἰξευρε ποῖος ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις τὸν εἶχε βοηθήσει.

«Ὅχι,» εἶπεν ἐκεῖνος.

«Αὐτὸς ἦτον ὁ κ. Γλάδστων.»

«Τί ζῶν ὅπου εἶμαι!» ἀνεφώνησεν ὁ καρραγωγεὺς. «Μὰ εἶναι καλὸς ἄνθρωπος. Μετὰ βοήθησε καὶ μετὰ ὄλην τὴν εὐχαρίστησιν. Πράγματι, εἶναι ἄνθρωπος καθὼς πρέπει!»

ΠΟΝΗΡΙΑ ΚΑΙ ΑΦΕΛΕΙΑ.

Ὁ μικρὸς μας φίλος Παῦλος ἐπαίειν εἰς τὸ κατὰστρωμα τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅτε ἡ μαμά του τὸν ἐφώνησε καὶ τῷ ἔδωκε δύο μῆλα. Πλησίον τῆς ἐκάθητο κύριός τις, εἰς τὸν ὅποιον ὁ Παῦλος εὐθύς μετὰ πολλὴν εὐγένειαν προσφέρει τὸ ἐν μῆλον, — τὸ μικρότερον.

«Εὐχαριστῶ, Παῦλε,» τῷ λέγει ὁ κύριος. «Εἶσαι πολὺ εὐγενής, ὅμως νὰ σοῦ πῶ κάττι τι. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἔχουν δύο μῆλα δίδουν πάντοτε τὸ μεγαλύτερον.»

Ὁ Παῦλος τὸν κυττάζει, μένει σκεπτικὸς ἐπὶ μίαν στιγμὴν, τότε τοῦ δίδει καὶ τὸ ἄλλο μῆλον.

«Τώρα λοιπὸν, κύριε, δότε μου σεις ὅποιο θέλετε!»

—Καὶ ἄλλος τις μικρὸς μας φίλος, τώρα μὲν μεγάλος, ἀλλ' εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον μόλις πέντε ἐτῶν, ἐξῆλθε μόνος του μίαν ἡμέραν εἰς ἐπίσκεψιν φιλικῆς τινοῦ κυρίας, γειτονίσσης. Ἐκτόπησεν εἰς τὴν θύραν, τῷ ἠνοιξεν ἡ ὑπηρετρία, τὸν ἔβλεψε μέσα εἰς τὸν ἀντιθάλαμον καὶ ὑπῆγε νὰ φωνάξῃ τὴν κυρίαν τῆς, ἣς κατέβη εὐθύς.

«Καλημέρα Γεωργιάκη μου, πῶς ἀειωθήκαμε νὰ σὲ ἰδοῦμεν πρῶτ, πρῶτὸ σήμερον;»

«Ἦλθα,» ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος «νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ δεῖξετε τὸ καινούριον χαλί, τῆς σάλας σας.»

«Εὐχαρίστως, πέρασε μέσα.»

Ὁ Γεώργιος εἰσῆλθεν εἰς τὴν σάλαν καὶ ἐστάθη ἀρκετὴν ὥραν κυττάζων τὸν τάπητα, τέλος εἶπε —

«Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ,» καὶ ἐστράφη νὰ ἀναχωρήσῃ.

«Ἀλλὰ δὲν μου λές, Γεώργιέ μου,» εἶπεν ἡ κυρία ἀρκετὰ περίεργος νὰ μάθῃ τί ἐσήμαινεν ἡ παράδοξος αὕτη αἴτησις, «Διατί ἤθελες νὰ ἴδῃς τὸν τάπητά μου;»

«Βέβαια,» ἀπεκρίθη μετὰ πολλὴν ἀφέλειαν ὁ Γεώργιος, «Ἦκουσα τὴν μαμὰ 'ποῦ εἶπεν ὅτι ἦτο μὴ ἀγρία, καὶ ἤθελα νὰ ἰδῶ τί πράγμα εἶναι αὐτό!»